

Arrest

nr. 261 581 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran. U werd geboren als moslim maar u hebt de islam nooit gepraktiseerd. Uw vader praktiseerde de islam evenmin, uw moeder wel. Op de leeftijd van 14 jaar bekeek u twee films die een grote invloed op u hadden: Ava van Bernadette en Jeanne D'arc. Op de leeftijd van 14 à 15 jaar had u ook verschillende vragen over de islam. U stelde deze aan uw moeder en vrienden van u maar u kreeg nooit een zinnig antwoord. Toen u doorvroeg aan uw moeder, stelde ze dat u uw mond diende te spoelen en dat u een ongelovige was. U stelde die vragen tot de leeftijd van 33 à 34. Nadien stelde u deze niet meer omdat u nooit een deftig antwoord hebt gekregen. U werkte in Iran als verkoper van auto-onderdelen en u gaf ook muziekles. U leerde het christendom kennen via een leerling uit uw muziekles, Mustafa. Hij had zich voordien bekeerd

tot het christendom. U leerde hem kennen in shahrivar 1397 (augustus/ september 2018). Toen hij bij u op een bepaalde dag aan het eten was en een dankbaarheidsgebed uitte voor dit eten kwam u te weten dat hij christen was. Nadien hadden jullie regelmatig gesprekken over het christendom. Bij die gesprekken waren soms uw echtgenote en een bevriend persoon van u en Mustafa, namelijk Ali, aanwezig. Zij bekeerden zich echter niet tot het christendom. U besloot zich te bekeren in bahman/esfand 1397 (januari à maart 2019). Mustafa legde u nadien verschillende christelijke verhalen uit. U las tevens in een bijbel die u van Mustafa had gekregen. Op 20 ordibehesht 1398 (10 mei 2019) kreeg uw echtgenote telefoon van de echtgenote van Mustafa. De vrouw zei tegen uw echtgenote dat Mustafa was gearresteerd. U verbleef op dat moment in Teheran voor uw werk met de auto-onderdelen. Uw echtgenote belde u op en raadde u aan om niet meer naar huis terug te keren. U besloot op dat moment Iran meteen te verlaten. U verliet Iran op 20 ordibehesht 1398 (10 mei 2019) op een illegale wijze. Na uw vertrek kwam de Ettelaat (inlichtingendienst) op 25 ordibehesht 1398 (15 mei 2019) met vier personen bij u thuis langs. Ze voerden toen een huiszoeking uit waarbij uw paspoort en uw bijbel in beslag werden genomen. Na deze huiszoeking kwam de Ettelaat, die zich voordeden als leerlingen van uw muzikles, nog tweemaal in ordibehesht en khordad 1398 (april à juni 2019) langs aan uw woning om aan uw echtgenote te vragen waar u was. Nadat u Iran verliet, reisde u via Turkije naar Griekenland, waar u drie en een halve maand verbleef. Toen u in Griekenland verbleef, trachtte uw echtgenote eenmaal om contact te maken met de echtgenote van Mustafa. Ze stuurde een bericht maar kreeg geen antwoord. Via Griekenland reisde u met het vliegtuig naar Frankrijk om zo over land naar België te komen. U kwam in België aan op 12.06.1398 (3 september 2019). U diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 september 2019. In aban 1398 (oktober/november 2019) leerde u in België enkele personen kennen die lid waren van de getuigen van Jehova. U sloot zich vervolgens in februari 2020 aan bij de getuigen van Jehova. U neemt in België deel aan lessen over het christendom en ook aan de congressen van de getuigen van Jehova. U ging in België ook één keer naar de kerk in Antwerpen en drie keren naar de kerk in Maasmechelen. U maakte in september 2020 een facebookaccount aan onder de naam K.K. (...). U gebruikt dit profiel echter amper en plaatst hier zelf geen zaken op. U vreest bij terugkeer vermoord te zullen worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw rijbewijs, een verklaring over uw geloofsactiviteiten in België van Stephanie D. (...) en de identiteitskaart van Stéphanie D. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient gewezen te worden op de vaststelling dat u naliel om in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming in te dienen terwijl u er wel drie maanden en een half verbleef (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 19.11.2020 (CGVS), p. 5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dergelijke vaststelling plaatst dan ook een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Uw repliek die u daarbij maakt, dat u wachtte tot de smokkelaar u documenten zou brengen om naar Engeland te kunnen reizen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS, p. 5).

Verder kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw paspoort, waardoor uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de omstandigheden (en dus ook de aanleiding) van uw vertrek uit Iran uitgehold worden. Zo gaf u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u uw paspoort achtergelaten had en dat dit in Iran lag (Verklaring DVZ, vraag 24). Tijdens uw persoonlijk onderhoud meent u echter dat uw paspoort meegenomen werd door de Ettelaat bij de huiszoeking van 25 ordibehesht 1398 (15 mei 2019) (CGVS, p. 7 en 20). Dit is fundamenteel iets anders dan uw paspoort achterlaten. Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid stelt u dat u dit niet gezegd hebt. Deze repliek kan in alle redelijkheid niet aanvaard worden aangezien u bij de start van uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u opmerkingen had over uw interview bij de DVZ. U maakte daar geen

gewag van enige problemen over de verklaringen omtrent uw paspoort (CGVS, p. 2-3). U voegt ook toe dat ze u bij de DVZ niet vroegen of uw paspoort was meegenomen bij de huiszoeking (CGVS, p. 7). Deze repliek volstaat evenmin om de tegenstrijdigheid te verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde coherente en volledige informatie verwacht worden. Er mag op zijn minst verwacht worden dat - wanneer gevraagd wordt waar uw paspoort is - u aangeeft dat dit in beslag is genomen door de Ettelaat. Aldus rijst het vermoeden dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie instaat die niet te verzoenen is met uw beweerd vluchtrelaas (zoals bv een eerder/legaal vertrek uit Iran).

Daarnaast geeft u tegenstrijdige en vage verklaringen over uw kennismaking met het christendom. Zo geeft u enerzijds aan dat - buiten het feit dat u enkele christelijke vrienden had toen u jonger was - u het christendom voor het eerst leerde kennen via Mustafa (CGVS, p. 11). Verder tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u echter anderzijds aan dat u op jonge leeftijd twee films, i.e. Ava van Bernadette en Jeanne D'arc, bekeek die een invloed op u hadden en die speciaal voor u waren (CGVS, p. 13). U geeft aan dat Ava van Bernadette een film is die met het christendom te maken heeft (CGVS, p. 13). Jeanne D'arc op haar beurt is een figuur die door de katholieke kerk heilig is verklaard. Uw bewering dat u het christendom voor het eerst leerde kennen via Mustafa valt aldus niet te rijmen met uw verklaring reeds op 14 jarige leeftijd geconfronteerd te worden met deze films, die direct of indirect te maken hadden met het christendom, die een invloed op u hadden en speciaal voor u waren. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u deze films bekeek maar nadien niet verder opzoekingswerk deed of daar verder op inging (CGVS, p. 13). Deze repliek is echter onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Of u al dan niet opzoekingswerk deed na het bekijken van de films is immers irrelevant ten opzichte van het feit dat u het christendom al leerde kennen via de films. Verder weet u bitter weinig over de bekering van Mustafa. U weet niet wanneer hij zich heeft bekeerd (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de reden waarom hij zich bekeerde, vervalt u in vaagheden over het christendom en kan u geen precieze reden aanduiden. Zo denkt u dat dit komt door de 'goedheid van het christendom', dat 'Jezus Christus zijn leven opoffert om de zonden van de mensen op zich te nemen' en dat Jezus Christus 'een brug is tussen de mensen en het leven na de dood en dat hij die kans aan ons geeft' (CGVS, p. 11-12). Wanneer dan gevraagd wordt waarom hij in de eerste plaats de islam verliet, stelt u dat u hem dit niet gevraagd hebt en u voegt er aan toe dat 'de weg naar waarheid via Jezus was' (CGVS, p. 12). Uit uw antwoorden kan niet afgeleid worden dat u op de hoogte bent van de redenen van Mustafa zijn bekering. U weet evenmin welke stappen hij heeft gezet om het christendom beter te leren kennen (CGVS, p. 12). Dat u (die in het verleden veel vragen heeft gesteld over het geloof; CGVS, p. 10) dergelijke zaken niet weet over de persoon die u begeleidt bij uw bekering is op zijn minst merkwaardig te noemen.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom blijkt eens te meer uit het feit dat u voor de DVZ aangaf dat u uw hart aan Jezus gaf in shahrivar 1397 (augustus/september 2018) (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangeeft dat u zich bekeerde in de 11e of 12e maand van 1397 (januari à maart 2019) (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u gezegd had dat u in shahrivar 1397 (augustus/september 2018) Mustafa leerde kennen en niet dat u zich toen bekeerde. U voegt er aan toe dat u waarschijnlijk verkeerd begrepen bent of dit in een verkeerde context uitgelegd hebt op de DVZ (CGVS, p. 14-15). Deze repliek kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaren aangezien u op de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring ondertekende nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van een mogelijke foute datum van uw bekering in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 2-3).

De kennis van de religie tot dewelke u zich hebt bekeerd komt daarenboven zeer gebrekkig over. Zo weet u niet wat de laatste boeken zijn van het Oud en Nieuw Testament (CGVS, p. 22). U weet niet hoe Judas Iskariot zijn leven eindigde (CGVS, p. 22). U kent de parabel van de twee schuldenaars niet (CGVS, p. 22). Gevraagd naar wie de apostelen zijn, kan u maar zes namen geven waarvan nota bene vijf namen foutief zijn. Dat u - die zich in januari à maart 2019 bekeerde en sindsdien steeds het christendom heeft bestudeerd en lessen heeft gevolgd (CGVS, p. 15 en 21) - niet in staat bent om dergelijke zaken correct te beantwoorden, versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hierbij kan er opgemerkt worden dat u - niettemin u reeds op 3 september 2019 in

België aankwam (Verklaring DVZ, vraag 32) – voor het eerst een protestantse kerk bezocht in januari 2020 (CGVS, p. 21). U was toen nog protestant, aldus het geheel aan uw verklaringen. Met uitzondering van dit ene kerkbezoek en lezen, had u geen andere activiteiten om uw geloof te belijden (CGVS, p. 21). Dat u gedurende vier maanden geen andere activiteiten had laat vragen rijzen. In dit verband doet het bovendien verbazen dat – ondanks dat u zich in januari à maart 2019 bekeerde en ondanks dat u sinds 10 mei 2019 Iran hebt verlaten – u nog steeds niet gedoopt bent (CGVS, p. 5, 14 en 17). U verblijft reeds bijna anderhalf jaar in Europa (Verklaring DVZ, vraag 32) - alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen. Volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal is het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen. Dat u nog niet gedoopt bent, getuigt aldus niet van een diepgaande interesse voor dit geloof en doet aldus bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen. Uw repliek dat u hierbij maakt – dat de getuigen van Jehova streng zijn en u eerst uw kennis over het christendom dient aan te tonen vooraleer u gedoopt kan worden (CGVS, p. 18) – doet hieraan geen afbreuk. U verklaart immers pas lid te zijn van de getuigen van Jehova sinds februari 2020 (CGVS, p. 21). Dit betekent dat u in Europa nog acht maanden de tijd hebt gehad om u te bekeren vooraleer u lid werd van de getuigen van Jehova (Verklaring DVZ, vraag 32). U hebt dit echter niet gedaan.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en uw herkomst staan niet ter discussie. Uw rijbewijs uit Iran laat niet toe om enige conclusies te maken over een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Uit de verklaring van Stéphanie D. (...) (en haar identiteitskaart) waaruit uw religieuze activiteiten in België blijken, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.
- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker gaat vooreerst in op de vrees voor vervolging in de zin van de voormelde Conventie van Genève. Verzoeker geeft aan dat het CGVS ten onrechte de vluchtelingenstatus weigerde, herhaalt in dit kader de aangevoerde feiten en vrees en stelt dat hij in Iran vervolging vreest omwille van zijn bekering tot het christendom.

Omtrent het verwijt dat hij in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming deed, geeft verzoeker aan:

"Het klopt dat verzoeker op de vraag van de protection officer (PO) (-waarom hij tijdens zijn drie en een half maand durend verblijf in Griekenland geen asielaanvraag had ingediend-), geantwoord heeft dat hij wachtte tot de smokkelaar zijn reisdocumenten in orde zou brengen om verder te kunnen reizen.

De PO heeft vervolgens rond dit thema ook geen verdere bijkomende vragen meer gesteld aan verzoeker.

Indien dit wél was gebeurd, dan had verzoeker kunnen verduidelijken dat een menswaardig leven in het economisch en sociaal geteisterde Griekenland nagenoeg onmogelijk zou zijn geweest.

Omdat verzoekers leven in Griekenland uitzichtloos zou zijn geweest, was in overleg met de smokkelaar besloten om Griekenland te verlaten van zodra verzoeker in het bezit zou worden gesteld van zijn reisdocumenten.

Omdat in het licht van de economische crisis die Griekenland heeft getroffen, verzoeker van mening was dat hij omwille van zijn zgn. asielzoekers-profiel in de kou zou blijven staan, was besloten dat verzoeker zou doorreizen naar België waar hij in september 2019 zou aankomen en een week later een verzoek om internationale bescherming zou indienen."

Met betrekking tot de aan hem verweten tegenstrijdigheid inzake zijn paspoort, doet verzoeker gelden: "De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek.

Vooreerst besluit het CGVS ten onrechte om verzoekers algemene geloofwaardigheid in vraag te stellen daarbij verwijzend naar een zgn. tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen aangaande zijn paspoort.

In het gehoorverslag van de DVZ dd. 31 juli 2020 onder de rubriek 'Persoonlijke Documenten' - Vraag 24 : Bij het ontbreken van eigen, legitieme paspoort', staat summier geschreven : "PP ligt in Iran".

Het klopt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19 november 2020 verduidelijkt had dat de Ettelaat bij een huiszoeking zijn paspoort in beslag had genomen.

Het verwijt dat het CGVS aan verzoeker maakt, stellende dat dit om een tegenstrijdigheid zou gaan en dat / omdat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020 geen opmerkingen had gemaakt over zijn interview bij de DVZ, is in casu onterecht.

Na afloop van zijn interview op de DVZ dd. 31 juli 2020 had verzoeker immers slechts een kopie meegekregen van de Vragenlijst die uit 2 bladzijden bestaat.

De rest van het gehoorverslag (waaronder de rubriek 'Persoonlijke Documenten - Vraag 24' etc.) bij de DVZ had verzoeker niet meegekregen, noch had hij enige weet hoe de interviewer bij de DVZ zijn antwoorden er exact had neergeschreven.

Verzoeker kon dan ook om begrijpelijke redenen geen nuttige opmerkingen maken dienaangaande bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud."

Waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten inzake het moment waarop hij het christendom leerde kennen en het ogenblik van zijn bekering, voert verzoeker aan:

"Het CGVS zoekt verder spijkers op laag water indien zij verzoeker ten kwade duidt dat hij niet precies wist te vertellen wanneer hij persoonlijk voor het eerst het Christendom had leren kennen of wanneer hij zich bekeerd had.

Het is duidelijk dat het CGVS verzoekers verklaringen verkeerd heeft beoordeeld. Verzoeker heeft aan de PO trachten uit te leggen dat zijn bekering een geleidelijk proces is geweest dat was begonnen toen hij op jonge leeftijd twee films had gezien (Bernadette en Jeanne D'Arc), die weliswaar op religieus vlak een diepe indruk op hem hadden gemaakt, doch die toen nog niet zijn bekeringsproces in gang hadden gezet.

Dit laatste is pas daadwerkelijk begonnen nadat verzoeker Mustafa - één van zijn leerlingen in de muziekles - had leren kennen (in shahrivar 1397 - augustus/september 2018).

Voor verzoeker was het moment van deze kennismaking met Mustafa een symbolisch belangrijk moment, reden waarom hij tijdens zijn gehoor op de DVZ gezegd had dat hij dan 'zijn hart aan Jezus gaf.

Verzoeker bekeerde zich uiteindelijk effectief eind 1397 (maart 2019).

Bij dit alles kan hooguit sprake zijn van misverstanden, zeker geen tegenstrijdigheden, dewelke het CGVS verzoeker ten onrechte meent te kunnen aanrekenen.

Verzoeker hoopt dat hij niet de dupe wordt van deze mogelijke misverstanden."

Verzoeker vervolgt:

"Het gegeven dat verzoeker niet meteen een juist antwoord wist te geven op de vraag van de PO over de redenen waarom Mustafa zich had bekeerd tot het Christendom, kan niet als een ernstig weigeringsmotief worden aanzien.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig."

Tevens betoogt verzoeker:

"De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn beide onderhouds, bij de DVZ dd. 31 juli 2020 enerzijds en deze op het CGVS dd. 19 november 2020 anderzijds, en die wél

aannemelijk en eensluidend waren, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren.

Alleszins worden de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn opeenvolgende onderhouds wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn bekering, ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.”

Verzoeker stelt dat verweerder hem eveneens ten onrechte een gebrek aan kennis van de christelijke geloofsleer verwijt. Hij doet dienaangaande gelden:

“De antwoorden die verzoeker tijdens zijn onderhoud heeft gegeven inzake kennisvragen over het Christendom, zijn, gezien de concrete omstandigheden waarin hij geleefd heeft in Iran en tijdens zijn vlucht uit het land, alsook thans in België, wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig.

De werkwijze van het CGVS om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te beoordelen aan de hand van verzoekers theoretische kennis over het Christendom, is veel te abstract, te technisch en onredelijk streng.

Het CGVS verwacht van verzoeker een onredelijke theoretische kennis van de geloofsgemeenschap waartoe hij is toegetreden.

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect en de concrete leefomstandigheden van verzoeker in België.

Evenmin hield het CGVS rekening met het feit dat verzoeker geboren en getogen is in het islamitische Iran en hij slechts kort voor zijn vlucht is toegetreden tot zijn huidige geloofsgemeenschap.

Op basis van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd n.a.v. zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19 november 2020, verdiende hij wel degelijk meer krediet ; minstens het voordeel van de twijfel.

Uit zijn verklaringen is wel degelijk gebleken dat verzoeker blijk heeft gegeven van een oprecht geloof in het Christendom.

Zelfs indien verzoeker niet over een perfecte feitenkennis van het Christendom beschikt en hij moeite had met enkele kennisvragen ; dan nog wilt hij alleszins benadrukken dat hij zich heeft bekeerd tot het christelijke geloof vanuit de innerlijke overtuiging dat dit voor hem het enige juiste geloof is en hij hiertoe gekomen is door in contact te zijn gekomen met christelijke mensen, met name Mustafa, zijn leerling in de muziekles.

Sinds eind 2018 is verzoeker geleidelijk aan beginnen te ontdekken dat dit de religie is die hij wilde aanhangen en dat hij innerlijk oprecht overtuigd was dat dit de juiste beslissing is voor hem persoonlijk.

Tijdens zijn onderhoud is meer dan voldoende gebleken dat verzoeker een onafwendbare noodzaak voelde om zich te bekeren.

Verzoeker ervaart het Christendom meer als een emotioneel, ritueel, transcendent gegeven ; een innerlijke beleving van christelijke waarden zoals liefde, naastenliefde en eerlijkheid, meer dan als een soort rationele, theoretische kennis van de inhoud van de bijbel.

Die persoonlijke en innerlijke beleving die hem overtuigd heeft om voortaan door het leven te stappen als een Christen, is duidelijk gebleken uit zijn gehoor op het CGVS.

De beweegredenen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020 had aangehaald om zich tot het Christendom te bekeren, in Iran, een streng Islamitische republiek, hadden redelijkerwijze moeten volstaan.

Dat verzoeker niet alle kennisvragen over de bijbel exact wist te beantwoorden, betekent hoegenaamd niet dat er geen doorgedreven religieuze overtuiging in hoofde van verzoeker zou bestaan, integendeel.

Naast het cruciaal gegeven dat verzoeker geboren en getogen is in het streng islamitische Iran en pas sinds eind 2018 is toegetreden tot zijn huidige geloofsgemeenschap, heeft ook de taalbarrière en zijn verblijf in het asielcentrum eveneens een niet te onderschatten rol gespeeld ; wat het vergaren van objectieve kennis (zoals kennis over bijbel teksten etc.) heeft vertraagd ; iets waar het CGVS ten onrechte te weinig geen rekening mee heeft gehouden.

Bovendien heeft de Corona pandemie in de maanden voorafgaand aan verzoekers persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, diens bewegingsvrijheid in grote mate beknot waardoor verzoeker niet de mogelijkheid had om het opvangcentrum voor asielzoekers zomaar te verlaten om misverstanden bij te wonen.

Voor verzoeker die pas september 2019 in België was aangekomen, had de Corona pandemie die België teisterde in de daaropvolgende weken en maanden, wel degelijk een grote impact gehad op zijn doen en laten.

De publieke angst om besmet te worden door het Covid-19 virus, zorgde ervoor dat intermenselijke contacten tot een minimum beperkt werden.

Verzoeker had alle begrip voor deze bezorgdheid (smetvrees) onder de bevolking waardoor hij ervoor koos om het opvangcentrum voor asielzoekers zo weinig mogelijk te verlaten.

Het verwijt aan het adres van verzoeker dat hij blijk zou geven van een gebrekkige interesse in de beleving van zijn geloof, om reden dat verzoeker zich nog niet heeft laten dopen ; is onterecht.

Het CGVS heeft vooreerst de impact van de Corona pandemie. m.b. op de bewegingsvrijheid van bewoners in een opvangcentrum voor asielzoekers in het algemeen en met name die van verzoeker in het bijzonder, schromelijk onderschat.

Bovendien verliest het CGVS uit het oog dat verzoeker bij zijn aankomst in België eerst tot het Protestantisme om zich vervolgens, pas maanden later, aan te sluiten bij de Getuigen van Jehova.

Zijn lidmaatschap bij de Getuigen van Jehova was op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog van te korte duur geweest om al meteen van verzoeker te verwachten dat hij zich had moeten laten dopen.

Verzoeker meent dat hij niet op een menswaardige en veilige manier , zonder vrees voor zijn leven, zal kunnen leven in Iran zolang het politieke gezag in Iran niet is veranderd.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hem werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Het CG VS beperkt er zich ten onrechte tot het stellen dat verzoekers bekering tot het Christendom om 'gebrekkig' zou overkomen.

Het CGVS verliest hierbij uit het oog dat iemands beweegredenen om zijn eigen religie in vraag te stellen en vervolgens , na geïnspireerd te zijn door nieuwe opvattingen, heel persoonlijk zijn en verschillen van individu tot individu.

Sinds zijn jeugd jaren had verzoeker, die kunstliefhebber en muzikant is, een andere kijk op de Iraanse cultuur , mentaliteit en diepgewortelde religieuze tradities.

Verzoeker is van mening dat de samenleving waarin hij is opgegroeid een hypothec vormt op zijn verdere persoonlijke ontwikkeling en op zijn toekomstperspectief en dat deze botst met zijn persoonlijkheid.

Vanuit verzoekers perceptie is Iran geen veilige plaats om te leven of om zich als persoon te ontplooiën mede omwille van de harde repressie in Iran waar het 'normaal' is dat de autoriteiten geweld gebruiken wanneer je je niet houdt aan de (religieuze) regels.

Mede daarom is de gedachte van een mogelijke terugkeer naar Iran voor verzoeker beangstigend.

Verzoeker was begeistert geraakt door de manier waarop zijn leerling Mustafa over het christelijk geloof sprak.

Hij had ervoor gekozen om zich zelf te bekeren omdat hij ervan overtuigd was dat het christendom niet alleen de juiste antwoorden biedt op talrijke existentiële vragen dewelke in de islam niet kunnen worden gevonden ; maar vooral omdat verzoeker in het christendom liefde en rust heeft gevonden ; iets wat in totaal contrast stond met het aanhoudende islamitisch geïnspireerde geweld wereldwijd.

Voor verzoeker staat het vast dat hij bij een terugkeer naar Iran. vroeg of laat in botsing zal komen met de bestaande sociale normen en (religieuze) waarden.

De gedachte om zijn huidige levenswijze die hij sinds zijn vlucht uit Iran onderhoudt, radicaal te moeten veranderen in een samenleving die verzoeker niet meer als de zijne aanziet, met name op vlak van vrijheid van religie, is voor verzoeker ondraaglijk.

Verzoeker is van mening dat een dergelijke samenleving een hypothec vormt op zijn verdere persoonlijke ontwikkeling en dat deze radicaal botst met zijn persoonlijkheid die sedert zijn verblijf in België de voorbije maanden mede de vorm heeft gekregen die ze vandaag is.

Uit verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19 november 2020 was gebleken dat verzoeker zich als persoon verder zou willen blijven ontplooiën binnen een verlichte samenleving ; iets wat ondenkbaar is binnen de Iraanse samenleving, die allesbehalve tolerant staat opzichts ruimdenkende personen inzake onderwerpen die de Islam aangaan.

Uit de totaliteit van verzoekers gehoorverslag is wel degelijk gebleken dat verzoeker in botsing is gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving en dat het voor verzoeker niet meer mogelijk is om zich te conformeren en te schikken naar de bestaande regels in een Islamitische republiek, om reden dat deze -naar verzoekers aanvoelen- de fundamentele

mensenrechten miskennen en hij zijn eigen vrijheid van denken , meningsuiting en levenswijze zal moeten opgeven om vervolging door de Iraanse autoriteiten te vermijden.

Het CGVS houdt hiermee totaal geen rekening met de mens en persoonlijkheid van verzoeker.

Het CGVS begaat hierdoor een flagrante inschattingsfout.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over zijn moeilijkheden met de Iraanse autoriteiten, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker verkeerde alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Iran de enige optie was voor zijn veiligheid en dat hij in Iran, net zoals Mustafa, het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging."

Verzoeker concludeert:

"Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om het voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Uit verzoekers relaas is gebleken dat hij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat hij riskeert moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Het is duidelijk dat hij daar geen veilig en menswaardig leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van zijn dossier en met de opmerkingen en argumenten van verzoeker."

Verzoeker gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

In dit kader doet hij gelden:

"Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest verzoeker hoedanook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19 november 2020 heeft verzoeker op voldoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Iran.

Omdat verzoeker in Iran -hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kan leiden, en zijn precare leefsituatie vraagt om dringende maatregelen, had het CGVS de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoeker door hem minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht geschonden acht. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek

onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen zou riskeren en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering en de hieruit voortvloeiende, door hem aangehaalde nood aan internationale bescherming, danig worden ondermijnd door zijn houding en gedragingen na aankomst in Europa. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient gewezen te worden op de vaststelling dat u naliët om in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming in te dienen terwijl u er wel drie maanden en een half verbleef (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 19.11.2020 (CGVS), p. 5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dergelijke vaststelling plaatst dan ook een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Uw repliek die u daarbij maakt, dat u wachtte tot de smokkelaar u documenten zou brengen om naar Engeland te kunnen reizen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS, p. 5).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij *post factum* nog een bijkomende reden tracht aan te reiken ter verklaring van het gegeven dat hij in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming indiende, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, zo zijn verklaringen dienaangaande berustten op de werkelijkheid, verwacht kon worden dat hij deze ook en op spontane wijze zou hebben aangehaald wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij in Griekenland geen bescherming verzocht. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in deze beperkt tot het uiten van de blote, niet-gestaafde, algemene, niet onderbouwde en niet nader uitgewerkte bewering dat een menswaardig leven in *“het economisch en sociaal geteisterde”* Griekenland onmogelijk zou zijn geweest. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het uiten van dermate algemene en ongefundeerde beweringen om te verklaren waarom hij naliët om in Griekenland, lidstaat van de EU, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft,

een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet zulks in Griekenland te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofdte en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van de concrete, door hem aangevoerde asielmotieven en vrees worden verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker kennelijk tegenstrijdige en aldus leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn paspoort. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw paspoort, waardoor uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de omstandigheden (en dus ook de aanleiding) van uw vertrek uit Iran uitgehold worden. Zo gaf u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u uw paspoort achtergelaten had en dat dit in Iran lag (Verklaring DVZ, vraag 24). Tijdens uw persoonlijk onderhoud meent u echter dat uw paspoort meegenomen werd door de Ettelaat bij de huiszoeking van 25 ordibehesht 1398 (15 mei 2019) (CGVS, p. 7 en 20). Dit is fundamenteel iets anders dan uw paspoort achterlaten. Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid stelt u dat u dit niet gezegd hebt. Deze repliek kan in alle redelijkheid niet aanvaard worden aangezien u bij de start van uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u opmerkingen had over uw interview bij de DVZ. U maakte daar geen gewag van enige problemen over de verklaringen omtrent uw paspoort (CGVS, p. 2-3). U voegt ook toe dat ze u bij de DVZ niet vroegen of uw paspoort was meegenomen bij de huiszoeking (CGVS, p. 7). Deze repliek volstaat evenmin om de tegenstrijdigheid te verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde coherente en volledige informatie verwacht worden. Er mag op zijn minst verwacht worden dat - wanneer gevraagd wordt waar uw paspoort is – u aangeeft dat dit in beslag is genomen door de Ettelaat. Aldus rijst het vermoeden dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie instaat die niet te verzoenen is met uw beweerd vluchtrelaas (zoals bv een eerder/legaal vertrek uit Iran).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij heden, onder meer wijzend op het gegeven dat hij van deze verklaringen voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen kopie ontving, andermaal boudweg tracht te ontkennen dat hij de verklaringen zoals genoteerd bij de DVZ zou hebben afgelegd, dient te worden opgemerkt dat hij met deze loutere ontkenning hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat hetgeen er in de verklaring van de DVZ genoteerd staat niet zou overeenstemmen met hetgeen hij aldaar heeft verklaard. Vooreerst blijkt uit het dossier nergens dat verzoeker voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou hebben verzocht om een kopie van zijn verklaringen bij de DVZ. Bovendien maakte verzoeker bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zoals verweerder terecht aanstipt, nergens enige melding van problemen inzake de verklaringen over zijn paspoort. Voorts gaf hij er eenduidig aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en dat hij de tolk en alles aldaar goed had begrepen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2-3). Daarenboven werden verzoekers verklaringen bij de DVZ aan verzoeker voorgelezen, waarna hij deze uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, zo verzoekers paspoort werkelijk was meegenomen bij de voormelde huiszoeking, verwacht kon worden dat hij zulks bij de DVZ zou hebben vermeld in plaats van aldaar eenvoudigweg aan te geven dat hij zijn paspoort achterliet en dat dit in Iran lag. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, vormt het gegeven dat hij dermate uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent een cruciaal identiteits- en reisdocument bovendien weldegelijk een ernstige negatieve indicatie voor zowel zijn algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven en vrees.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, verder verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader vooreerst met recht gemotiveerd:

“Daarnaast geeft u tegenstrijdige en vage verklaringen over uw kennismaking met het christendom. Zo geeft u enerzijds aan dat – buiten het feit dat u enkele christelijke vrienden had toen u jonger was – u

het christendom voor het eerst leerde kennen via Mustafa (CGVS, p. 11). Verder tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u echter anderzijds aan dat u op jonge leeftijd twee films, i.e. Ava van Bernadette en Jeanne D'arc, bekeek die een invloed op u hadden en die speciaal voor u waren (CGVS, p. 13). U geeft aan dat Ava van Bernadette een film is die met het christendom te maken heeft (CGVS, p. 13). Jeanne D'arc op haar beurt is een figuur die door de katholieke kerk heilig is verklaard. Uw bewering dat u het christendom voor het eerst leerde kennen via Mustafa valt aldus niet te rijmen met uw verklaring reeds op 14 jarige leeftijd geconfronteerd te worden met deze films, die direct of indirect te maken hadden met het christendom, die een invloed op u hadden en speciaal voor u waren. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u deze films bekeek maar nadien niet verder opzoekingswerk deed of daar verder op inging (CGVS, p. 13). Deze repliek is echter onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Of u al dan niet opzoekingswerk deed na het bekijken van de films is immers irrelevant ten opzichte van het feit dat u het christendom al leerde kennen via de films.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zijn bekering een geleidelijk proces was dat pas later op gang kwam, kan namelijk hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat redelijkerwijze van hem mocht worden verwacht dat hij op eenduidige, consistente en coherente wijze zou kunnen aangeven wanneer hij voor het eerst met het christendom in aanraking kwam. Dat hij de ene keer aangaf dat dit in zijn jeugd en via twee films was, films die bovendien een invloed op hem hadden en voor hem speciaal waren, om de andere keer aan te geven dat hij het christendom voor het eerst leerde kennen via Mustafa, doet aldus weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder weet u bitter weinig over de bekering van Mustafa. U weet niet wanneer hij zich heeft bekeerd (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de reden waarom hij zich bekeerde, vervalt u in vaagheden over het christendom en kan u geen precieze reden aanduiden. Zo denkt u dat dit komt door de ‘goedheid van het christendom’, dat ‘Jezus Christus zijn leven opoffert om de zonden van de mensen op zich te nemen’ en dat Jezus Christus ‘een brug is tussen de mensen en het leven na de dood en dat hij die kans aan ons geeft’ (CGVS, p. 11-12). Wanneer dan gevraagd wordt waarom hij in de eerste plaats de islam verliet, stelt u dat u hem dit niet gevraagd hebt en u voegt er aan toe dat ‘de weg naar waarheid via Jezus was’ (CGVS, p. 12). Uit uw antwoorden kan niet afgeleid worden dat u op de hoogte bent van de redenen van Mustafa zijn bekering. U weet evenmin welke stappen hij heeft gezet om het christendom beter te leren kennen (CGVS, p. 12). Dat u (die in het verleden veel vragen heeft gesteld over het geloof; CGVS, p. 10) dergelijke zaken niet weet over de persoon die u begeleidt bij uw bekering is op zijn minst merkwaardig te noemen.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe boudweg en op algemene wijze te poneren dat de voormelde motieven niet als ernstige weigeringsmotieven kunnen worden aanzien. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat van verzoeker, gelet op de cruciale rol die Mustafa zou hebben gespeeld in zijn bekeringsproces, mocht worden verwacht dat hij het met deze persoon zou hebben gehad en bijgevolg de nodige informatie zou kunnen verstrekken over diens eigen bekeringsproces. Dat hij hiertoe niet bij machte bleek, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn zelfverklaarde bekering en problemen.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom blijkt eens te meer uit het feit dat u voor de DVZ aangaf dat u uw hart aan Jezus gaf in shahrivar 1397 (augustus/september 2018) (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangeeft dat u zich bekeerde in de 11e of 12e maand van 1397 (januari à maart 2019) (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u gezegd had dat u in shahrivar 1397 (augustus/september 2018) Mustafa leerde kennen en niet dat u zich toen bekeerde. U voegt er aan toe dat u waarschijnlijk verkeerd begrepen bent of dit in een verkeerde context uitgelegd hebt op de DVZ (CGVS, p. 14-15). Deze repliek kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaren aangezien u op de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring ondertekende nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van een mogelijke foute datum van uw bekering in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 2-3).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Ook indien zijn bekeringsproces geleidelijk geschiedde, was het immers geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij op voldoende duidelijke, precieze, consistente en coherente wijze zou kunnen aangeven wanneer hij zichzelf als daadwerkelijk bekeerd beschouwde. Uit zijn voormelde verklaringen, verklaringen die verzoeker in het verzoekschrift eenvoudigweg herhaalt, blijkt genoegzaam dat hij daartoe niet in staat bleek.

De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering wordt nog op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat zich een aantal aperte en verregaande lacunes vertoonden in zijn kennis omtrent de christelijke geloofsleer. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“De kennis van de religie tot dewelke u zich hebt bekeerd komt daarenboven zeer gebrekkig over. Zo weet u niet wat de laatste boeken zijn van het Oud en Nieuw Testament (CGVS, p. 22). U weet niet hoe Judas Iskariot zijn leven eindigde (CGVS, p. 22). U kent de parabel van de twee schuldenaars niet (CGVS, p. 22). Gevraagd naar wie de apostelen zijn, kan u maar zes namen geven waarvan nota bene vijf namen foutief zijn. Dat u – die zich in januari à maart 2019 bekeerde en sindsdien steeds het christendom heeft bestudeerd en lessen heeft gevolgd (CGVS, p. 15 en 21) – niet in staat bent om dergelijke zaken correct te beantwoorden, versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.”

Verzoeker tracht de voorgaande, frappante hiaten in zijn kennis ten onrechte te vergoelijken met een verwijzing naar de omstandigheden in Iran, zijn levensomstandigheden en de taalbarrière in België en het gegeven dat hij zijn religie vooral vanuit zijn innerlijke overtuiging zou beleven. Uit zijn voormelde verklaringen blijkt namelijk dat hij duidelijk zelf aangaf dat hij sedert zijn bekering in 2018, dan wel begin 2019, het christendom zou hebben bestudeerd en lessen volgde. Tevens blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas dat hij met Mustafa christelijke verhalen besprak, dat hij thuis een bijbel bezat en dat hij in de bijbel las. Gelet op deze verklaringen, mocht van hem weldegelijk de nodige kennis inzake de voormelde, eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent de christelijke geloofsleer worden verwacht. Het in zijner hoofde vastgestelde gebrek aan kennis doet aldus weldegelijk en andermaal kennelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende bekering.

Inzake verzoekers bijbel, kan daarenboven worden opgemerkt dat het in het geheel niet geloofwaardig is dat verzoeker, wanneer zijn echtgenote hem inlichtte omtrent de arrestatie van Mustafa en hem aanraade om niet meer naar huis te komen, geen stappen zou hebben ondernomen teneinde zijn bijbel vanuit de woning te laten verwijderen of te laten vernietigen door zijn echtgenote, en dit om te voorkomen dat de Ettelaat deze eenvoudige weg kon aantreffen bij een huiszoeking.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproken problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hierbij kan er opgemerkt worden dat u – niettemin u reeds op 3 september 2019 in België aankwam (Verklaring DVZ, vraag 32) – voor het eerst een protestantse kerk bezocht in januari 2020 (CGVS, p. 21). U was toen nog protestant, aldus het geheel aan uw verklaringen. Met uitzondering van dit ene kerkbezoek en lezen, had u geen andere activiteiten om uw geloof te belijden (CGVS, p. 21). Dat u gedurende vier maanden geen andere activiteiten had laat vragen rijzen. In dit verband doet het bovendien verbazen dat – ondanks dat u zich in januari à maart 2019 bekeerde en ondanks dat u sinds 10 mei 2019 Iran hebt verlaten – u nog steeds niet gedoopt bent (CGVS, p. 5, 14 en 17). U verblijft reeds bijna anderhalf jaar in Europa (Verklaring DVZ, vraag 32) - alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen. Volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal is het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen. Dat u nog niet gedoopt bent, getuigt aldus niet van een diepgaande interesse voor dit geloof en doet aldus bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen. Uw repliek dat u hierbij maakt – dat de getuigen van Jehova streng zijn en u eerst uw kennis over het christendom dient aan te tonen vooraleer u gedoopt kan worden (CGVS, p. 18) – doet hieraan geen afbreuk. U verklaart immers pas lid te zijn van de getuigen van Jehova sinds februari 2020 (CGVS, p. 21). Dit betekent dat u in Europa nog acht maanden de tijd hebt gehad om u te bekeren vooraleer u lid werd van de getuigen van Jehova (Verklaring DVZ, vraag 32). U hebt dit echter niet gedaan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. De voormelde motieven hebben immers grotendeels betrekking op de periode sedert verzoekers aankomst in Europa (in mei 2019) en België (begin september 2019) tot februari 2020. Verzoeker toont in het geheel niet aan dat er indertijd in Europa en in België reeds sprake was van de Covid-19 pandemie en de beperkingen die in het kader van deze pandemie werden opgelegd. Dat verzoeker in de eerste acht maanden na zijn aankomst nauwelijks religieuze activiteiten deed en niet de minste poging ondernam teneinde zich te laten dopen, doet aldus weldegelijk en ernstig afbreuk aan de ernst en de oprechtheid van zijn voorgehouden bekeringsdrang. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en gezien verzoeker na aankomst in Europa een verregaand gebrek aan interesse vertoonde in het deelnemen aan religieuze activiteiten en in een eventueel doopsel, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd, nog daargelaten dat hij dienaangaande niet het minste begin van informatie bijbrengt, voor het overige niet dienstig. Verzoeker kan met deze verwijzing naar de algemene situatie immers in het geheel niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift daarnaast laat uitschijnen dat hij, mede door zijn verblijf in Europa, als persoon niet (langer) zou kunnen aarden in de Iraanse samenleving en zich aldaar niet (meer) zou kunnen conformeren aan de heersende normen, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat dit nader uit te werken of te concretiseren en bijgevolg geenszins aantoonde of aannemelijk maakt dat hij dermate verwesterd zou zijn of bij een terugkeer naar zijn land als dusdanig verwesterd zou worden gepercipieerd dat dit zou kunnen volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en een nood aan internationale bescherming. Verzoeker maakt *in concreto* in het geheel niet aannemelijk dat het loutere geven dat hij enige tijd in Europa en België heeft verbleven hem als persoon dusdanig zou hebben veranderd dat hij niet (langer) zou kunnen aarden binnen of zich zou kunnen aanpassen aan de Iraanse samenleving en de aldaar heersende normen. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende bekering en de hieruit voortgesproten problemen en de hieraan gekoppelde vrees, brengt verzoeker evenmin enig ander concreet element bij waaruit blijkt en toont hij niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd. Aldus maakt verzoeker in het geheel niet aannemelijk dat hij omwille hiervan zou riskeren te worden gestigmatiseerd, geïsoleerd of vervolgd. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker ook zelf duidelijk de mening toegedaan lijkt dat het voorgaande in zijner hoofde geen aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming. Hij achtte het immers nodig om een volledig fictief asielaanvraag en een verzonnen bekering en vrees ten brede te brengen.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en uw herkomst staan niet ter discussie. Uw rijbewijs uit Iran laat niet toe om enige conclusies te maken over een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Uit de verklaring van Stéphanie D. (...) (en haar identiteitskaart) waaruit uw religieuze activiteiten in België blijken, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT